

רע"פ 6089/16 - באסם אבו דיאב נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 6089/16 - א'

כבוד השופט ס' ג'ובראן
באסם אבו דיאב

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 12.7.2016 בעפ"ג 54280-01-16 שניתן על ידי כבוד השופטים: ר' כרמל, כ' מוסק וש' רנר; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד עבד דראושה

בשם המבקש:

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים ר' כרמל, כ' מוסק וש' רנר) בעפ"ג 54280-01-16 מיום 12.7.2016, במסגרתו נדחה פה אחד ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (השופט א' קורנהאוזר) בת"פ 59243-05-13 מיום 20.12.2015, בגדרו נגזר על המבקש עונש של 12 חודשי מאסר בפועל; 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת סמים מסוג פשע; 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת סמים מסוג עוון; 6 חודשי פסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה; ושנת פסילה על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה על פקודת הסמים.

2. בבקשה, המבקש עמד על ההליך השיקומי אותו הוא עבר ועודנו עובר. המבקש מדגיש כי המדובר בהליך שיקומי שנמשך מזה מספר שנים - החל משנת 2013 ועד היום. בהמשך לכך, המבקש טוען כי אף שהעונש שנגזר עליו, כשלעצמו, הולם את העבירות שבהן הורשע, הרי שלאור ההליך השיקומי המשמעותי אותו הוא עובר היה מקום להטיל

עליו עונש שאינו כולל רכיב מאסר מאחורי סורג ובריח. כמו כן, המבקש עומד על נסיבותיו האישיות הקשות, וכן על העובדה שהודה במיוחס לו, קיבל אחריות מלאה על מעשיו וחסך זמן שיפוטי יקר.

3. עיינתי בבקשה, בגזר הדין של הערכאה הדיונית ופסק הדין של ערכאת הערעור, ואני סבור כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפניי, לא מצאתי כי הבקשה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות או מעלה שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים את קבלתה, וניכר כי כל עניינה הוא בעניינו הפרטני של המבקש. יתר על כן, הרי שכלל טענותיו של המבקש כבר נידונו בפני בית המשפט המחוזי ונדחו על ידו, וכאמור, אני רואה מקום להתערב בהחלטתו.

4. זאת ועוד, הרי שהלכה היא שטענות הנוגעות לחומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו: רע"פ 4559/16 נוסיראת נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.6.2016); רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.5.2015)) – וברי כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים. יתרה מכך, ניתן להיווכח כי בית משפט השלום העניק משקל בלתי מבוטל לשיקול שיקומו, ועל כן סטה לקולה ממתחם העונש ההולם שקבע בעניינו עת גזר את עונשו. בנסיבות אלה אינני מוצא מקום לקבל את הבקשה והיא נדחית בזה.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית. משכך, הבקשה לעיכוב ביצוע העונש מתייתרת.

ניתנה היום, ה' באב התשע"ו (9.8.2016).

ש ו פ ט